

Свята ИСТИНА

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

- ☞ СПАСЕНИЕТО
- ☞ ВСЯКАКВА МУЗИКА ?
- ☞ БОЖИЯТА ВЕЧНОСТ

Свѣта ИСТИНА

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

☑ СПИСАНИЕ "СВѢТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА И НА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

☑ СПИСАНИЕ "СВѢТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

☑ СПИСАНИЕ "СВѢТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG

Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Октомври / Ноември / Декември 2014 2005 г., ISSN 1312-0409
 Списанието се разпространява **безплатно**

<i>Истинската молитва</i>	3
<i>Спасението</i>	5
<i>Настойничеството</i>	5
<i>Някой друг може да го направи</i>	11
<i>Всякаква музика?</i>	12
<i>Перспективи за ръководене и отговорност</i>	14
<i>Консервативните църкви са по-здрави от либералните</i>	19
<i>Божие доверие в нас</i>	20
<i>Божията вечност</i>	21

Псалом 40:1-11

Чаках с търпение Господа;
 и Той се преклони към мене;
 и послуша вика ми, и изведе
 ме из гибелната яма, из
 тинята и калта и постави
 на скала нозете ми,
 та утвърди стъпките ми;
 тури още в устата ми
 нова песен,
 хваление към нашия Бог;

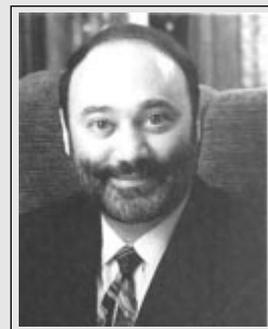
Мнозина ще видят, ще се убоят,
 и ще уповават на Господа.
 Блажен оня човек, който възлага
 упованието си на Господа,
 и не е склонил към горделивите
 нито към оня, които коварно
 отстъпват.

Господи Боже мой, Ти си сторил
 много чудеса; и Твоите мисли
 заради нас. Не е възможно да ги
 изложи някой пред Тебе;
 Ако бих поискал да ги изявя и
 разкажа, те превинават всяко
 преброяване.
 В жертва и приноси Ти нямам
 благоволение; отворил си уши в
 мене всеизгаряне и принос за грях
 Ти не си поискал.

Тогава рекох: Ето, дойдох;
 Драго ми е, Боже мой, да
 изпълнявам Твоята воля;
 Да! законът Ти е дълбоко в
 сърцето ми. Прогласил съм
 правда в голямо събрание;
 Ето, не съм въздържал устните
 си; Господи, Ти знаеш.
 Правдата Ти не съм скрил в
 сърцето си; верността Ти
 и спасението Ти съм изявил;

Не съм утаил Твоего милосърдие
 и Твоята истина от голямо
 събрание.
 Господи, не задържай благите
 Си милости от мене;
 Твоего милосърдие и Твоята
 истина нека ме пазят винаги.

ИСТИНСКАТА МОЛИТВА

Йозеф Ткач

„Напусна Юдея и отиде пак в Галилея. Но трябваше да мине през Самария. И така, дойде в един самарийски град, наречен Сихар, близо до землището, което Яков даде на сина си Йосиф. Там беше Якововият кладенец. И така, Исус, изморен от пътуване, седеше така на кладенеца. Беше около шестият час. Дойде една самарянка да си извади вода. Исус ѝ каза: „Дай Ми да пия“; защото учениците Му бяха отишли в града да купят храна.“

(Йоан 4:3-8)

Юдеите и самаряните не се понасяха. Причината за конфликта трябваше да се търси - петстотин години назад по времето на духовния водач Зарувавел.

Някои самаряни предложиха на юдеите да им помогнат при изграждането на храма. Самаряните се оплакаха на персийския цар (Ездра 4) и прекратиха работата.

По-късно, когато евреите изградиха градската стена на Ерусалим. Управителят на Самария заплаши евреите с военна разправа.

В следствие на това самаряните изградиха свой собствен храм върху хълма Герацин, който бе разрушен през 128 год. преди Христа. При все, че двете религии бяха стъпили здраво върху Мойсеевия закон, те бяха смъртни врагове.

Исус идва в Самария

Исус стоеше над проблемите създадени в миналото.

При все че повечето юдеи не искаха да преминават през Самария, Той придружен от учениците си реши да мине през тази страна. Той се умори и в близост до град Сихар седна да си почине и при това изпрати учениците си в града да купят нещо за ядене (Йоан 4:3-8).

Една самарянка дойде на кладенеца и Той я заговори. Учениците Му бяха много учудени, че говори с тази жена (стихове 9 и 27).

Исус ни показа един обикновен начин за об-

хода с хора от различни религии и раси, обхожда с хора, които бяха традиционни врагове.

Той ги приемаше като всички останали хора. Той пожела да ни покаже нещо много по-дълбоко. Започна разговора си по един обикновен начин, като помоли жената да Му даде вода за пиене. Беше жаден и нямаше с какво да почерпи вода и така, Той помоли тази жена да Му помогне. Тя бе учудена, че един юдеин бе готов да пие от съда на един самарянин - повечето юдеи считаха съдовете на самаряните за нечисти.

„Дойде една самарянка да си извади вода. Исус ѝ каза: „Дай Ми да пия“; защото учениците Му бяха отишли в града да купят храна. Тогава самарянката Му каза: „Как Ти, Който си юдеин, искаш вода от мене, която съм самарянка?“ Защото юдеите не общуват със самаряните. Исус в отговор ѝ каза: „Ако беше знаела Божия дар и Кой е Онзи, Който ти казва: ‘Дай Ми да пия’, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода.“ (Йоан 4:7-10)

Исус използва израза „жива вода“, който обикновено сочи към нещо, което се движи, тече.

Жената знаеше много добре, че единствената вода в Сихар бе този кладенец и никъде наоколо нямаше движеща се вода, затова тя пожела Исус да ѝ обясни за какво става дума.

Той ѝ обясни, че става дума за нещо, което води към вечен живот (стих 11-14)

Исус ѝ говореше за вярата, но беше ли тя готова да приеме това от един „противник на вярата ѝ“. Щеше ли да пие вода от юдейски извор?

Тя помоли за живата вода, тогава Исус я помоли да извика мъжа си. Всъщност Той знаеше, че тя няма мъж, но с това ѝ даде знак за духовния авторитет, който притежаваше. Той бе съда, от който тя трябваше да получи жива вода.

„Господине, виждам, че Ти си пророк.“ (стих 19)

Щом като Исус знаеше житейското ѝ състояние, Той знаеше и духовния ѝ път.

Истинското молитствен

След като се увери, че Исус е пророк, тя спомена стария спор разделящ самаряните от юдеите, а именно: кое е точното място за молитва към Бога?

„Нашите бащи върху този хълм са се покланяли; а вие казвате, че в Ерусалим е мястото, където трябва да се покланяме.“ Исус ѝ каза: „Жено, вярвай Ми, че иде час, когато нито върху този хълм, нито в Ерусалим ще се покланяте на Отца. Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което знаем; защото спасението е от юдеите. Но идва час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят.“ Жената Му каза: „Зная, че ще дойде Месия, Който се нарича Христос. Той, когато дойде, ще ни изяви всичко.“ Исус ѝ каза: „Аз, Който разговарям с тебе, съм Месия“. В това време дойдоха учениците Му и се учудиха, че разговаря с жена; но никой не каза „Какво търсиш?“ или „Защо разговаряш с нея?“ (Йоан 4:20-27)

Изведнъж Исус смени темата. Сам Йоан ни дава някои указания за това:

„Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползува. Думите, които ви говоря, са дух и живот.“ (Йоан 6:63)

„Исус му каза: „Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене“. (Йоан 14:6)

Истинското служение и молитва са свързани с факта да слушаме думите на Исуса и чрез тях да дойдем при Бога.

Служението и молитвата не зависят от мястото и времето или от етническата принадлежност. Те зависят от нашето отношение към Бога, то-

ва е подчертано от държанието и отношението на Исуса Христа. Истинското служение на Бога е свързано с живата вода.

На тази чужда самарянка Исус откри една голяма духовна истина, за която Той вече беше говорил с един юдейски водач (Йоан 3 глава).

Жената не беше сигурна в отношението и държанието си спрямо чутото, затова каза: „Зная, че ще дойде Месия, Който се нарича Христос. Той, когато дойде, ще ни изяви всичко.“ (ст.25)

„И много самаряни от този град повярваха в Него поради думата на жената, която свидетелстваше: „Той ми каза всичко, което съм направила“. И тъй, когато дойдоха самаряните при Него, помолиха Го да остане при тях; и преседяха там два дни. И още мнозина повярваха заради Неговото слово“ (Йоан 4:39-41)

Служението днес

Хората понастоящем са догматично настроени по отношение на служението и истинската молитва. Истинската молитва трябва да стане в точно определен ден от седмицата, като при това се пеят определени песни, като имаме определено държание и като се изпълнят определени критерии. Считам, че отговорът, който Исус даде на самарянката покриват определени аспекти.

Бог е Дух и отношението ни с Него е по духовен път. Ние живеем във времето и пространството и ги използваме когато се молим на Бога; в тези детайли не спада значението на богослужението.

Централно място при богослужението заема Исуса Христа и отношението ни с Него. Той е източника на живата вода, необходима ни за вечния живот. Той очаква да признаем, че се нуждаем от тази „жива вода“, за да утолим жаждата си.

Или използвайки изразите от Откровението трябва да признаем, че сме бедни, слепи и голи и затова молим Исус за духовно богатство, за възможността да прогледнем, молим и за духовно облекло.

Молим се в Дух и истина

В семейството хората изразяват любовта помежду си по различен начин - някои от тях са известни на обществеността, други не са.

Когато ние служим на Бога, желаем всички да се чувстват добре.

Едновременно с това хората ръководещи службата трябва да са готови да приемат различните мнения.

Истинското служение не се изразява външно, а чрез отношението ни спрямо Исуса.

Когато говорим за богослужение и молитва е необходимо да мислим за подобрене и развитие, в действителност е необходимо и да помислим за хората с различно мнение.

СПАСЕНИЕТО

Мнозина са приели да стават християни без дори да разбират необходимостта от спасение.

Но за да живеем истински и пълноценен християнски живот е необходимо правилно да разбираме сигурността на спасението. За да заживеем като спасени трябва да видим спасението от Божията гледна точка и да разберем Неговата цел и план в изработването му. В Библията е записана историята на Божия план за спасение на човечеството, който може да бъде разбран в следния общ план:

1. Бог създаде човека, за да има пълно общение с него:

„И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята.“ (Битие 1:26)

„И Господ Бог създаде човека от пръст из земята, и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа.“ (Битие 2:7)

Бог създаде човека да бъде повече от физическо същество; като вдъхна живот в него, Бог му даде способността да Го познава, обича и Му служи. Никой от другите Божии творения не може да прави това. Бог дори създаде и свършената среда за живот. Но за да има истинско общение с Бога, на човека трябваше да му бъде представена възможност за избор. И така,

той можеше да служи или на Бога или на себе си.

„И Господ Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и да я пази.

И Господ Бог заповяда на човека, казвайки: От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш“. (Битие 2:15-17)

Това бе изборът даден на човека. Бог сътвори човека, като същество способно да съществува със Създателя си. Това общение човек има право да приеме или да отхвърли.

2. Човекът съгреши срещу Бога, като разруши това общение.

„Понеже всички съгрехиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Римл. 3:23).

Човекът избра да отхвърли Бога и да върви по своя път. След като бяха изкушени от Сатана, Адам и Ева предпочетоха да служат по-скоро на себе си, отколкото на Бога. Този събносен избор доведе до разрушаване на прякото общение с Бога.

Човекът вече не можеше да живее в единство с Бога. Грехът, отхвърлянето на Бога - промени коренно взаимоотношението с тях.

„...затова Господ Бог го изпъди от Едемската градина да обработва земята, от която бе

взет.“ (Битие 3:23)

Свободния избор на човека да отхвърли Божията воля и да следва пагубното водителство на Сатана и своите собствени желания, доведе до сурови последици.

3. Грехът на човека срещу Бога доведе до Неговата смърт.

„И Господ Бог заповяда на човека, казвайки: От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш“ (Битие 2:16, 17).

„Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ“ (Римл. 6:23).

Резултатът от този избор на човека беше смърт. Тя може да бъде видяна в три аспекта.

- а) *духовна смърт на човека*
- б) *физическа смърт на човека*
- г) *вечна смърт на човека*

„Затова ние сме длъжни да внимаваме повече на туй, което сме чули, да не би да го изгубим някога. Защото, ако словото, изговорено чрез ангели, стана твърдо и всяко престъпление и непокорство получи справедлива отплата“ (Евреи 2:1, 2).

Въпреки, че това доведе човека до състояние на духовна смърт. Въпреки, че след прекъсването на връзката със своя Творец, човекът продължи да живее, неговото взаимоотно-

шение с Бога бе духовно мъртво.

„И тъй като е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд“ (Евреи 9:27)

Грехът на човека имаше като последствие и физическа смърт, т.е. окончателна смърт на тялото с което Бог го създаде.

„А колкото за страхливите, невярващите, мръсните, убийците, блудниците, чародейците, идолопоклонниците и всичките лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт.“ (Откр. 21:8)

И накрая, грехът на човека го доведе до вечна смърт.

Докато човек е живо същество, неговият грях го държи в състояние на духовна смърт ще го доведе до вечно отделяне от Бога. Перспективата на човека изглежда съвсем мрачна. Как може да се спаси от смъртта във всичките ѝ аспекти? Какво може да поправи, за да промени греховното си състояние и да възстанови първоначалното си общение с Бога? Как може да постигне отново първоначалната цел, която Бог имаше за него?

Бог е Този, който може да спаси човека!

4. Бог изпрати Своя Син Исус, като изкупителна жертва за греха на човека.

„Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото,

тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиято рана вие оздравявате. Защото като овце блуждаехте, но сега се върнахте при Пастиря и Епископа на душите ви“ (1. Петр. 2:24, 25).

Човек не може да се спаси сам, но Неговия Творец можеше да го спаси. Бог създаде план, чрез който взаимоотношенията между Него и човека да бъдат възстановени.

Исус, Божият Син плати цената на греха, така че човекът да може отново свободно да познава, да обича и да служи на Бога „Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога.“ (2. Кор. 5:21)

Делото на Исус може да бъде видяно по много начини:

- Чрез смъртта Си на кръста Той плати цената за греха и „изкупи“ човека „Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“ (Гал. 3:13).

- Чрез жертвата Си Той *избави човека от гнева на Бога*: „Много повече, прочее, сега като се оправдахме чрез кръвта Му, ще се избавим от Божия гняв чрез Него.“ (Римл. 5:9)

- Като Божий Син и в същото време като човешки син, Исус *изстрада нашето наказание*, за да го избегнем ние. „ също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина.“ (Матей 20:28)

5. След смъртта Си Исус възкръсна и днес е жив.

Често всичко, което се проповядва и поучава се отнася до Христовата смърт, докато възкресението се

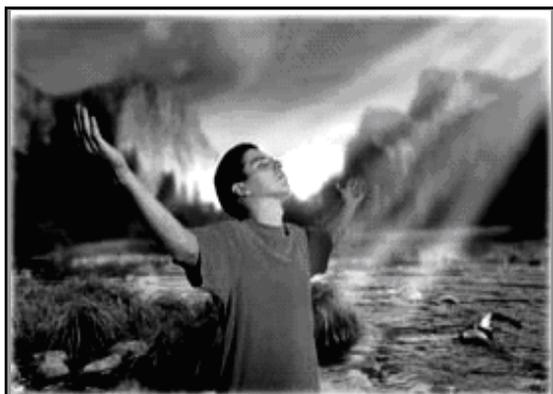
пренебрегва. Когато се омаловажава значението на Христовото възкресение не само се ограничава принадлежността на Божиата слава, но се губи една решаваща страна на човешкото спасение.

„... и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете, каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство, и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите - сила, която е според действуването на мощта Негова мощ, с която подействува в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го турри да седне от дясната Си страна на небесата, далече погоре от всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се именуват, не само в тоя свят, но и в бъдещия. И всичко покори под нозете Му, и постави Го да бъде глава над всичко за църквата, която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички.“ (Ефесяни 1:18-23)

Кой е оня, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога, и Който ходатайствува за нас?“ (Римл. 8:34)

Смъртта и възкресението на Исус играят важна роля в божия план за спасение. В Едемската градина изкушението на Сатана доведе до грехопадението на човека, но чрез Христовото възкресение, властта на Сатана над човека беше разрушена. Исус не само плати цената на „изкупването“, но чрез възкресението Си разруши силата на Сатана над човека.

В това накратко се състои Божият план за спасение на човечеството. Този план разкрива

един грешен и безпомощен човек, който не може да се спаси сам. Но също е един любящ и прощаващ Бог, готов да даде Сина Си, за да бъде спасен човека.

Да бъдеш спасен „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот: Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.“ (Йоан 3:16, 17)

Веднаж приели Исус Христос за свой Господ и Спасител в живота си, ние *влизаме във вечно взаимоотношение с Бога*, за да може един ген свършеното общение помежду ни да бъде напълно възстановено.

„Това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас; а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос“.
(1. Йоан 1:3)

Много хора питат:

Как да се спася?

Объркването е разбираемо, защото се има предвид разнообразието от поучения, които съществуват сред християните днес. Самият въпрос предполага нещо, което не е правилно. Питайки: Как да се спася? В известен смисъл човек предполага, че отговорният за спасението е самият той.

Макар, че за получаването на спасението ни известна роля е отредена и на нас, **наложително е да разберем, че Бог е Този, Който спасява.**

1. Божията благодат спасява

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога“ (Ефесяни 2:8)

За да разберем спасението и всичко, което получаваме с него

трябва да започнем от основната истина, че Бог е начинателя на плана за спасението. Той изпълни плана според Своята воля. Спасението бе извършено чрез Неговия Син, Исус Христос и Бог е Който ни предлага възможността за спасение.

Спасението е събитие в центъра на което стои Бог!

На нас обаче също е отредена роля, за да бъдем спасени!

2. Ролята на нашата вяра в спасението (Ефесяни 2:8)

Нека насочим вниманието си към втората част на стиха и ще започнем да разбираме, че Божията благодат и нашата вяра работят заедно. Ние сме спасени от Божията благодат, не от нашата вяра. Бог избра пътя на вярата, за да ни даде Своята благодат. Вярата е средството, чрез което получаваме Божията благодат - Неговият дар на любов, разкрита в спасението на човека.

Но какво означава да вярваш?

На християните много често се казва „само вярвай“ или „вярвай и ще получиш“!

Много християни прекарват голяма част от времето си опитвайки се да убедят Бога, че вярват, като не разбират напълно какво означава да вярваш.

Нека да разгледаме какво означава за един човек „да повярва в Исуса Христа и така да бъде спасен“. Библията учи, че човекът участва в своето спасение чрез вярата. Спасителната вяра в Христа обхваща две области:

- *Покаяние*

- *Господство*

„Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа“ (Деяния 3:19)

Покаянието е ключов момент във вярата на човека за спасение.

Под покаяние днес се разбира следното: някой лежи пред олтара потънал в сълзи, молейки се за Божията прошка.

И макар, че това може да е един от аспектите на покаянието, то не ни дава ясна картина за онова, което Христос има предвид, казвайки: „Покайте се, защото Божието царство приближи“. Покаянието може да се илюстрира с човек, който иска да отиде на изток, но вместо това се качва на влак заминаващ на запад. След като разбира, че е тръгнал в погрешна посока, той слиза и се качва на пътуващият в правилната посока влак.

Понякога човекът разбира, че животът, който води го отделя от Бога и Божията воля. Всички хора независимо от тяхното минало търсят своето щастие и смисъл в живота. Те поемат по различни пътища, опитвайки се да стигнат до там, за където са тръгнали.

В даден момент от живота чрез действието на Святия Дух, хората разбират, че могат да имат близко общение с Бога. В отговор на това ново виждане, те се обръщат от своя си път и започват да вървят в правилната посока. Това всъщност е истинското покаяние - да разбереш, че си грешник, вървящ по погрешния път, след което да се обърнеш и да тръгнеш по правилния. Този момент на обръщане се случва тогава, когато повярва в Исуса и разбере, че само чрез Него може да се приближи до Бога.

„Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите ще се спасиш“.
(Римл. 10:9)

Нужна е вяра, за да се покаем, обърнем и тръгнем в правилната посока. Тази вяра включва сериозно посвещение на Исус Христос, като Господ на живота

ни.

Да повярваш в Исуса Христа като Спасител е само половината от решението. Ние сме призвани да го приемем за Господ на живота ни, т.е. напълно да признаем господството Му и да Му предоставим управлението във всички сфери на нашия живот.

Това не означава, че ако се провалим напълно в делата си, Христос не е напълно Господ в живота ни. Не е вярно, че ако не го чувстваме напълно, Господ не е в живота ни, то не сме спасени. Спасението ни е процес, който продължава всеки ден чрез Неговата благодат, не чрез нашите дела.

„...и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал.“ (2. Кор. 5:15)

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога“ (Ефесяни 2:8)

Двама съпрузи били на път да се разведат. Техните взаимоотношения били съсипани и раздялата им била единствено въпрос на време. Един ден двамата разбрали, че онова, което е станало с брака им не е правилно и решили да се заемат с възстановяването му. От този момент станал поврат в живота им - те взели твърдо и сериозно решение да изградят отново брака си.

Какво смятате, че се е случило през първите няколко седмици?

Мислите ли, че тази двойка никога вече не е спорила? Мислите ли, че поради посвещението и промяната в сърцата им, техните взаимоотношения никога повече не били подлагани на изпитания?

Разбира се, че не. Особено в началото съпрузите имали много проблеми и неуспехи. Но оз-

начава ли това, че техните усилия са се провалили или че решението им не е било искрено?

Разбира се, че не! Докато се стараели да възстановят брака си, макар и придружен с трудности, всеки следващ ден ги сплотявал все повече и между тях се установило все по-близо общение.

Ежедневният живот на вярващия е много сходен с описаната ситуация. Много вярващи мислят, че след като са се покаяли и са направили Исус Христос Господ на своя живот, ако извършат нещо лошо, трябва да „се спасят“ отново. Библията ни учи, че християнският живот не е безгрешен живот. Като християни трябва да се стремим към пълно посвещение „покорство пред Бога“.

Спасението не зависи от способността ни да бъдем съвършени хора. То е основано на Божията благодат, която получаваме чрез Неговия Син, а нашата вяра е пътят по който получаваме този дар.

Неговият отговор на тази благодат е да се покоряваме на Бога.

„Защото знаем, че законът е духовен; а пък аз съм от плът,

продаден под греха. Защото не зная какво правя; понеже не върша това, което искам, а онова, което мразя, него върша. Но ако върша това, което не искам, съгласен съм със закона, че е добър. И така, сега вече не аз върша това, а грехът, който живее в мене. Защото зная, че в мене, т.е. в моята плът, не живее нищо добро; понеже желанието за доброто имам, но не и сила да го върша. Защото не върша доброто, което желая; а върша злото, което не желая. Но ако върша това, което не желая, то вече не го върша аз, а грехът, който живее в мен. И така, намирам този закон, че когато желая да върша доброто, злото е у мене. Защото, колкото за вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон; но в частите на тялото си виждам различен закон, който воюва против закона на ума ми и ме заробва под закона на греха, който е в частите ми. Окаян аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта? Благодаря на Бога, има избавление чрез Исус Христос, нашия Господ!“ (Римл. 7:14-25).

Ние сме спасени единствено по Божията благодат чрез

смъртта и възкресението на Божия Син. Този благодат ни е дадена чрез вяра в Него, като се покаем и Го приемем за Господ на нашия живот.

„Исус му каза: „Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене.“ (Йоан 14:6)

„... и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“ (Йоан 8:32)

ЗАБЛУДИ ОТНОСНО СПАСЕНИЕТО

Заблуда 1

Когато стана достатъчно добър, ще гойда при Бога

„Ние любим Него, защото първо Той възлюби нас“. (1 Йоан 4:19) Бог пръв ни възлюби.

„Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че, когато още бяхме грешници, Христос умря за нас“ (Римл. 5:8).

„Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта.“ (Римл. 8:2)

Ние никога няма да станем достатъчно „добри“, за да гоидем при Бога. Трябва да гоидем точно такива, каквито сме и да бъдем уверени, че Той ни обича такива, каквито сме. Той ни приема чрез нашата вяра в Исуса Христа.

Заблуда 2

Аз съм добър човек. Ходя на църква и чета Библията.

„Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото приличате на варосани гробници, които отвън изглеждат хубави, а отвътре са пълни с мъртвешки кости и с всякаква нечистота. Също така и вие отвън изглеждате на човешките праведни, а отвътре сте пълни с лицемерие и беззаконие“ (Матей 23:27-28).

Да изглеждаме като християни не означава, че сме такива.

„Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него“ (Яков 2:10)

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас - това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой“ (Ефесяни 2:8-9)

Ако живееш в обор, това не те прави кон. По същият начин, ако ходиш на църква и постъпваш като християнин, това не те прави истински християнин. Бог ни обича независимо дали сме добри или лоши.

„Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Римл. 3:23).

Заблуда 3

Ако Бог е добър, Той няма да ме остави да прекарам вечността в ада.

„Но ще ви предупредя от когото да се боите: бойте се от онзи, който, след като е убил, има власт да хвърля в пъкля, Да! казвам ви, от него да се боите.“ (Лука 12:5)

„Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, но светът да бъде спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син“ (Йоан 3:17-18).

Никога не се опитвайте да влезете в ролята на Бога и да решавате какво може и какво не може да прави Той!

Бог не желае да праща човека в ада, но ако човек реши да Го отхвърли Библията ясно учи, че Бог е принуден да направи това. Нека помним, че ни е даден свободен избор. Бог е дарил спасението на човечеството чрез Своя Син. Ако човек избере да отхвърли Исус Христос и Божият план за спасение, един ден той ще бъде наказан за това.

Да знаеш, ЧЕ СИ СПАСЕН

Причини поради които можем да се съмняваме в спасението си.

Съмнение 1

Не се чувствам спасен

Уверение - спасението не е чувство, а факт.

„Стойте, прочее, препасани с истина през кръста си и облечени в правдата за бронен наръдник“ (Ефесяни 6:14).

Като християни, ние не можем да основаваме спасението си единствено на това, което чувстваме. В живота си преминаваме през много трудности и изпитания, но винаги трябва да помним, че нашето спасение е факт, създаден от всемогъщия Бог и че Той стои твърдо на Своите обещания за нас.

Съмнение 2

Все още съгрешавам

Уверение - Да приемеш Исуса не означава да живееш съвършен живот, напълно освободен от грех.

„Тогавга Исус им каза: „Вие всички ще се отречете от Мене тази нощ, защото е писано: 'Ще поразя пастиря и овцете на стадото ще се разпръснат.' А след като бъда възкресен, ще отида преди вас в Галилея.“ А Петър в отговор Му каза: „Даже и всички да се отрекат от Теб, аз никога няма да се отрека.“ Исус му рече: „Истина ти казвам, че тази нощ, преди да пропее петелът, ти три пъти ще се отречеш от Мене.“ Петър Му каза: „Дори да стане нужда да умра с Теб, пак няма да се отрека от Теб.“ Същото казаха и всичките ученици.“

„А Петър седеше вън на двора; и една слузуня гоиде при него и му каза: „И ти беше с Исус Галилеянина.“ А той се отрече пред всички, казвайки: „Не разбирам какво говориш.“ И когато излезе в преддверието, ви-

дя го друга и каза на тези, които бяха там: „И този беше с Исус Назарянина.“ А Петър пак се отрече с клетва: „Не познавам Човека.“ След малко се приближиха и онези, които стояха наблизо, и рекоха на Петър: „Наистина и ти си от тях, защото говорят ти те издава.“ Тогава той започна да проклина и да се кълне: „Не познавам Човека.“ И начаса петелът пропя. И Петър си спомни думата на Исус, който беше казал: „Преди да пропее петелът, три пъти ще се отречеш от Мен.“ И той излезе вън и плака горко.“ (Матей 26:31-35; 69-75)

Петър беше един от най-великите апостоли, макар е той се провали напълно, когато се отрече от Христос. Нима Петър изгуби спасението си?

Бог и Неговата благодат останали с Петър, както биха останали с нас, дори ако съгрешихме.

Нужно е да разберем, че благодатта на Бога не е „евтино нещо“ за нас е заплатено с живота на Божия Син. Като християни би трябвало да се стремим да живеем като Христос. Но ако се проваляме това не означава, че губим спасението си. Това показва, че сме несвършени и че се нуждаем от Божията любяща благодат и милост.

МОЖЕМ ЛИ ДА ИЗГУБИМ СПАСЕНИЕТО СИ?

Защо се задава този въпрос?

Той е много объркващ, може би е объркващ факта защо се задава? Рядко ще срещнем невярващ да пита за такива неща, докато вярващите се занимават прекалено много с възможността да загубят спасението си.

Първо си задайте въпроса: Възнамерява ли някой в близко бъдеще да изгуби спасението си?

Ние вярващите трябва да се

занимаваме повече със силата на Исуса Христа, като Господ и Спасител.

„Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли или страх, гонение или глад, голота, беда или нож? Както е писано: „Убивани сме заради Тебе цял ден; считани сме като овце за клане.“ Но във всичко това сме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил. Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито настоящи, нито бъдещи неща, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ.“ (Римляни 8:35-39)

Именно в силата на Божия Син християнина би трябвало да положи вярата си.

Резултатът от Спасението

За бъдещето: спасение от наказанието за греха.

„И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот, и че моя живот е в Сина Му. Който има Сина, има моя живот; който няма Божия Син, няма моя живот.“ (1. Йоан 5:11-12)

Бог никога не се отнася с лелката спрямо греха. Като изпрати Своя Син на земята, Той показа колко сериозно е отношението Му към греха.

Христос плати дълга за греха ни и наказанието за него.

„Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение, и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот, и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота.“ (Йоан 5:24)

С вяра в Исуса Христа човек започва нов живот уверен, че няма да бъде осъден за греховете на миналото и че ще прекара вечността в общение с Бога.

За настоящето: спасение от

силата на греха

„Прочее, казвам: Ходете по Духа, и няма да угождавате на плътските страсти“ (Гал. 5:16)

Ние християните, макар и спасени и освободени, все още се борим с греховете и непокорството си към Бога и Неговата воля. Спасението не ни превръща в безгрешни хора, но то постепенно ни освобождава от онзи живот, който е бил изцяло подчинен на греха. Това освобождаване от силата на греха идва чрез Святия Дух, който в момента на спасението влиза в нашия живот.

Много често разбираме спасението като нещо, което ни предстои в бъдещето, като вложение, което ще бъде платено по пътя. Трябва да знаем, че макар сега да не преживяваме спасението в онази пълнота, която то ще има в бъдещето, съществуват много елементи за спасението, които могат да бъдат приложени за живота ни днес.

„А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща“ (Йоан 16:13).

„И тъй, изповядайте един на друг греховете си, и молете се един за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния“ (Яков 5:16).

„...но благодарение Богу, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос. Затова възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими, и преизобилствайте всякога в Господното дело, понеже знаете, че в Господа трудът ви не е празен“ (1. Кор. 15:57-58)

Необходимо е да се прозрے, че истинската победа и реализация в живота идват, като резултат от Христовото господство и желание на вярващия да върши Неговата воля. □

Някой друг може да го направи!

Една широко разпространена и неизказана (а понякога и публично изказана) нагласа е: Нямам нужда да го - за каквото и да става дума - правя, ако някой друг ще го свърши. Някой друг ще почисти масата след нас в заведението за бързо хранене. Някой друг ще вдигне боклука, който сме хвърлили на улицата, така че мога да хвърля през прозореца поредната пластмасова чашка.

Да, зная, и аз правя подобни неща (само не хвърлям боклука на улицата). Но забелязах, че много често аз съм този „някой друг“. Тъй като съпругът ми пътува много често, а аз реших да остана вкъщи да се грижа за децата докато пораснат, просто не мога да си позволя да не правя нещата, които вероятно при други обстоятелства щяха да са в списъка „Скъпи, можеш ли да свършиш това?“.

През последните години много често бях този „някой друг“. Когато имаше възможност като например някоя лекция или участие в женските събрания, аз поглеждах пред рамо, за да видя кой още е тук, установявах, че съм единствената, която ще го свърши, ставах и започвах да говоря. Мнозина от Вас имат подобни преживявания.

Някои характери на Библията се опитваха да прехвърлят призванието си на някой друг, но това не се получаваше. Мойсей имаше няколко оправдания, за да не се връща в Египет. Гедеон се чудеше, дали Бог действително Му говореше. Един храбър герой? Не аз! Йона се опита да избяга, но рибата беше побърза. Всеки от тях стана този някой друг, за който те самите се надявах да се появи, за да свърши работата.

Когато Исус се роди на земята, Той не беше само този някой друг, но беше Единствения, Който можеше да извърши това, което трябваше. Грешния свят се нуждаеше от „Бог с нас“.

Нямаше кой друг да излекува болните и да усмири бурите. Никой друг не можеше да по-

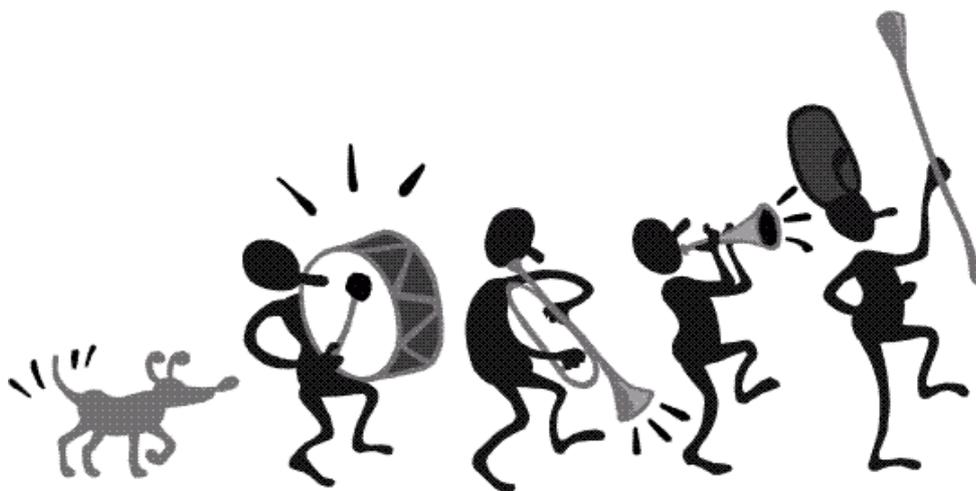
влияе на материята и нахрани множеството с пет хляба и две риби. Никой друг не можеше да изпълни всяко едно от пророчествата от Стария Завет.

Исус знаеше защо е дошъл на земята, но Той се помоли в градината, ако може Отец да отнеме чашата Му. Но Той добави: „но както Ти искаш“, и се помоли да бъде не Неговата воля, а волята на Отца. Исус знаеше, че няма кой да заеме мястото Му на кръста. Нямаше никой друг, който да е в състояние с кръвта си да измие греховете на човечеството.

Християнство много често изисква се държим като възрастни и да поемем отговорността. Това означава, да бъдем онзи, който става и казва: „Аз ще го направя!“ Исус, нашият „Единствен“, ни призовава да бъдем онези, които следват призива Му и изпълняват задълженията си спрямо братята и сестрите си поради любовта към Него.

Нека престанем да търсим някой друг, който да свърши онова, което трябва да се направи. Нека всички бъдем като Исая, който отговори на Божия призив така: „Ето ме, изпрати мене!“ (Исая 6:8)

ѝВсяка

Бритни Спийрс, Пинк, Рамсѡайн, Мерилин Менсѡн - мисля, че тийнейджърите ще разпознаят повечето от тези имена като „звезди“ от музикалната сцена. Ние живеем в общество, за което музикалната култура е от огромно значение.

Дали обичаме да си тактуваме с крак или не, музиката оказва огромно влияние върху обществото ни. Това е неоспорим факт. Музиката прескача всякакви бариери - етнос, религия, пол, образование и социално положение. Много малко са темите, които могат да предизвикат толкова оживена дискусия.

За много хора наслаждаването на музика е един интимен, личен елемент от живота им. И въпреки това, християните трябва да са наясно по отношение на въздействието, което музиката оказва върху човека. Ние ще разгледаме тази тема от християнската перспектива, ще се опитаме да проникнем в нея, да я оценим и разберем. Не се притеснявайте! Целта на тази статия не е да Ви предписва, ограничава или забранява да слушате някакъв определен стил музика. Не искам да твърдя, че стиловете „Рок“

или „Кънтри“ без съмнение и автоматично имат нещо общо с дявола. Не смятам, че това ще е обективно и уравновесено мнение.

Псалмите са най-дългата книга от Библията, и те представляват прекрасна сбирка от стихотворения, молитви и песни.

Псалом 47:8

„Защото Бог е цар на цялата земя; пейте с разбиране!“

Тук откриваме положителен пример за правилното използване на музиката, а именно да се възвеличава Бог. Множество християнски църкви практикуват този пример в богослуженията си - пеят се църковни химни. В Новият завет апостол Павел също дава няколко наставления, които по принцип са валидни и днес.

1. Солунци 5:21-22:

„Изпитвайте всичко; дръжте доброто. Въздържайте се от всякакво зло.“

Как ние, като християни, можем да проверим дали действията и гледната ни точка на тема музика са правилни?

Предлагам няколко по-обща принципа, които могат да ни помогнат да оценим „качеството“ на онова, което слушаме. Тези точки не са нито изчерпателни, нито изключват други такива. Но вярвам, че те ще послужат като здрава основа за целта ни. Разбира се, тези принципи могат да са ефективни само, АКО решим да се оставим под ръководството на Свѡтият Дух.

Принцип 1: Какво съдържание ни предава музиката?

Опита често показва, че именно най-известните и слушани парчета имат много съмнително съдържание. Колкото повече ни заговаря музиката, толкова по-отворени или податливи сме да я „погълнем“ без да осъзнаваме и критикуваме съдържанието ѝ. За християнина е важно трезво да проверява и оценя всяка песен. Като трябва да бъдем честни спрямо авторите. Възгледите на един музикант не трябва да се смесват с художествените му способности. Нека не забравяме, че всеки човек заслужава да бъде преценен обективно. Ето няколко въпроса, които можем да си по-

Каква музика?

ставим: „Текстът съдържа ли цинични, вулгарни или перверзни пасажи?“ „Стимулира ли текста свободния секс?“ „Може ли текста да предизвика слушателите да опитат наркотици?“ „Откриваме ли в текста призив за насилие, бруталност, бунт?“ „Изразяват ли се нападения срещу християнската вяра или Бога?“

Принцип 2: Музиката превърнала ли се е в идол за мен?

„Мога сега да гойда и да направя родителите Ви за смях или да ругая Бог - и повечето от Вас няма да си помръднат и пръста. Но ако само посмея да кажа и дума против любимата Ви рок-група, вие бихте ме разкъсали на момента на малки парченца“

Така преди години американският рок-експерт и автор Боб Ларсън започваше лекциите си за рок-културата в САЩ. Вярно е - музиката може да подтикне непорасналите и объркани съзнания към опасни дейности. Музиката може да се превърне дори в „религия“ или неин заместител. Реформаторът Мартин Лутер казал веднъж: „Към

онова, към което сърцето ти е прилепено, това е твоят Бог“. Не бива да превръщаме музиката в наш идол.

Принцип 3: Какво предизвиква музиката в мен?

Тук можем да поставим и допълнителни въпроси: „Тази песен предизвиква ли отрицателни асоциации в мен?“ „Преминвам ли чрез тази музика в някакъв вид екстаз?“ „Ставам ли агресивен чрез музиката?“

Принцип 4: Музиката взема ли предвид състоянието на останалите хора?

Онова, което за един човек е добро, за друг може да се окаже лошо. Възможно е една песен за един християнин да е абсолютно подходяща, той да я слуша с радост и чиста съвест, а на друг тя да действа отблъскващо или да предизвика в него отрицателни асоциации. Може определена песен да ни напомня за определено нещастие, за неприятно преживяване в живота ни или горчива опитност. Това може да се отрази много гестру-

ктивно върху нас и да предизвика болка. И в такива случаи трябва да важи правилото: „Обичай ближния си“ - и себе си.

2. Коринтяни 10:4-5

„Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне на крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христос.“

Като християни ние желаем начинът ни на живот да се доближава колкото може повече до Неговия и да бъде приятен в очите на Твореца ни. Надявам се тези общи принципи да са ни помогнали да вземем разумни решения спрямо музикалните ни предпочитания.

Сантяго Ланге

ПЕРСПЕКТИВИ ЗА РЪКОВОДЕНЕ И ОТГОВОРНОСТ

Приканващата заповед: Следвай ме! Матей 4:19 е момента, пункта от който започва християнството. Това е една универсална заповед, която не изключва никого независимо от цвета на кожата, независимо от пола и образованието.

Християнството започва с това, че хората започват да следват Христос.

Днес християните трябва да служат на Господа в едно деполитизиращо се общество. Отчасти Бог определя Себе Си с факта, че Той служи на хората без власт. Господната сила води до увеличаване на доброто у хората. Това е и съдържанието на думите: **Бог е любов.**

Библейски перспективи

Библията съдържа откровения и примери относно употреба на сила, както в светския така и в духовния живот. Но нека разгледаме по-подробно живот на някои водещи личности, от които можем да научим много ценни неща.

Авраам

Той гоиде в Ханаан като чужденец, в последствие обаче стана толкова силен и дори бе поканен да участва във война против завоевателите, които бяха пле-

нили племенника му Лот. Чрез Мелхеседек той бе благословен от Бога.

Забележително отношението на Авраам спрямо останалите силни личности в Хеврон и най-вече по отношение на въпроса с интеграцията. Причина за борбите там бе конкуренцията по отношение на правата за ползване на водата.

Йосиф

Благодарение на дарения от Бога сън, той знаеше, че в бъдеще му предстоят важни дела, в които той ще заема водещото място. Но поради липсата на смирение предавайки тази информация по-нататък той си спечели много врагове.

Бог обаче използва именно тази наивност - и последиците изпълнени с болка, която продължи години наред, за да подготви Йосиф за тези задачи. Всяка

крачка от гъното на ямата, в която бе хвърлен в Юдея до името, което си създаде чрез виночерпеца на Фараона, го водеше към една служба, при която той спаси милиони от глад.

Поуката тук е за волята на личността, която иска да остане на поста си и да остане праведен.

Тук се поставя и въпросът за смирението и каква посока би заело всичко, ако Йосиф би пожелал да отмъсти на братята си?

Йосиф пожела дори костите му да бъдат изнесени от Египет при все че точно там той би получил едно почетно място. Каква поука за силните на деня относно необходимостта от духовна идентичност, която трябва да притежава всеки, който идва като гост и като посетител?

Как всичко това се отрази върху собственото „Аз“ на Йосиф, върху готовността му да разделя властта с останалите.

Мойсей

Погледната през призмата на милостта Тората /Старият Завет/ предлага богата жетва.

Във Второзаконие 5 глава ни се казва, че тези закони ще доведат съседните народи до просветлението, учудването, че Израел е тол-

кова близо до Бога и то в райони, където Бог не е пръстен.

Ето някои от въпросите, които разглежда ТОРА: Старият Завет

- властващите не потискат бедните;
- концепцията от едно отрицателно господство;
- защита на семейството;
- ключът към социалната стабилност е семейството да притежава земя;
- отмяна на дълговете - създаване на равновесие между милост и лична отговорност;
- истината е върховната посока в правораздаването, икономиката, политиката. Лъжесвидетелството се наказва със смърт;
- властващите ползват силата си в името на Бога, което е особено важно при едно интегрирано господство;
- пълна отговорност за делата;
- разлика между умишлени действия породени от превъзбуда;
- отмяна и възстановяване на извършени действия;
- по възможност спорните въпроси да се решават в малък семеен кръг (семеиство, църква - семеен съд, включване на старей от Духовния съвет)
- законът е валиден за всички
- тук не става дума за демокрация;
- грижа за онези, които сами не могат да сторят нещо за себе си (вдовици и сираци);
- идолюжение - това е всичко, което води хората към загуба на благословието;
- запазване на господството (закона за Божиите служители -

запазване на чистотата);

Споменатите примери са само горната повърхност. Само във Второзаконие Бог напомня повече от 15 пъти, че тези закони са част от връзката между Бог и Израел, една връзка изпълнена с любов.

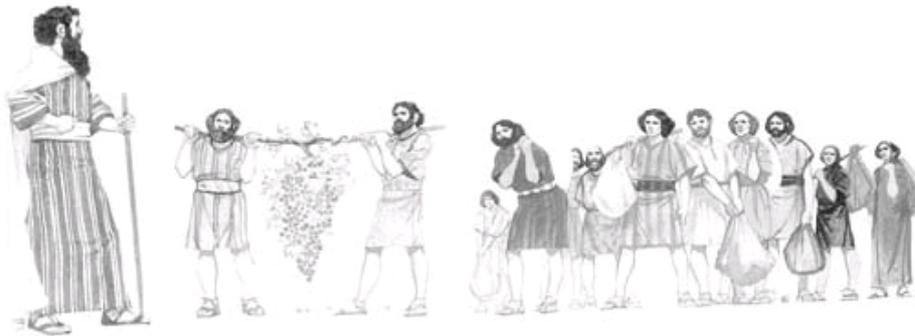
Господ се грижи чрез Святият Си Дух така, че хората от дадена провинция, от дадена фирма, от дадена нация, да получат любовта и милостта от тези указания и то понякога чрез един християнин (или богобоязлив човек) заемащ ръководен пост.

Исус Навиев / Халеб

Кое накара тези двамата да видят онова, което другите десет наблюдатели не видяха?

Те не се уплашиха от факта, че могат да влязат в спор с множеството. Становището им бе ясно и точно. Те видяха плодoвете на това решение.

Заслужава си да се прочита тяхната история.

Исус Навиев бе основател и изпълнител на една мисия.

Съвсем разумно той запази част от тази мисия, съвсем разумно въведе нови неща без да промени първоначалната версия.

В този свят това онагледява Божествената милост и избора на последователя и най-вече, когато са необходими реформи.

Съдии

Голяма част от тази книга е едно изследване, един цикъл спрямо материалистите, когато Бог в един момент излива милостта си и превръща болката и притеснението в свобода и добруване.

Все някога анархията надделява и най-вече когато не са налице поставени от горе водачи.

По принцип анархията изисква насилие, война, мизерия, независимо дали всичко това е причинено от външни или вътрешни фактори. В много страни се наблюдават цикли на възход и падение, при което те са с пагубно действие.

Не е ли невероятно как Бог се съгласи да помогне на смирилият се народ с единственото желание да се прекъсне този дяволски кръг и този народ да се наслади на Божията любов, радост и мир.

Саул

Особено интересен е баланса на Саул като властел. Текста ни представя най-добрите предпоставки свързани с биографията

му.

Според хората и Божиите служители той бе идеалния кандидат.

Ако се бе наложил избор, той щеше да спечели по един невероятен начин. Когато обаче Саул се оказа непригоден за повечето държавни въпроси, той бе отхвърлен от Бога - властта му бе ултимативно отнета. Как обаче се стигна до това?

Погледнато от страната на властта на преден план бе пример подчертаващ личната несигурност проникваща навсякъде. Незабелязано това се превърна в идолослужение независимо от директните указания дадени от Бога. Всичко това е пример за всеки, който упражнява легитимна власт, понеже всички ние сме облагани и се борим със страховете си.

Какво обаче можем да научим, как можем а награснем носещите отговорността, когато те имат основанието да се чувстват несигурни?

Опита на Саул притежава ценен пример какви са последиците от гордостта, от страха и самооценката.

Давид

Анализа относно способността на цар Давид да ръководи е необходимост. От една страна Давид бе едно от най-моцните средства за ходене по Библията, от друга той беше библейски герой с най-много човешки слабости.

Заслужава си и един по-подробен анализ! Бог нарича подобни герои дори човеци по Неговото сърце.

Соломон срещу Ровоама

Споменавам този случай отделно, тъй като е необходимо да се отдели ръководството на Соломон и да се изяснят последиците от факта, когато собственото „Аз“ управлява.

Исус правеше паралел между стилът на управление на езическите господари. Когато голяма част от обществото, на което ние желаем да служим не са християни или са поименни християни, историята на тези двама герои е ключ към раз-

витието и по отношение на фокуса, които дадена група желае да изгради.

Царе

Книгите „Царе“ и „Летописи“ са едно друго съкровище, което би следвало да окуражи църковните водачи да вършат най-добротото дори и да срещат пречки по пътя си. Основните уроци тук са свързани с: интеграция, лоялност и отговорност.

Библейски модели

Наред с многото модели свързани с ръководенето, което се определя от ръководещите. Съществува обаче модел, който може да бъде и универсален докато има ръководещи, ръководени и ситуация.

Моделът Неаман

Тук е необходимо да се направи оценка на въпроса за водещите структури, както и християнина или боящият се от Бога за връзките му с управляващите. Това влияние може да се разглежда като административно насилие.

Моделът Неаман се отличава с особено важни точки като:

- Как да се държи човек, когато се създаде условие за съпротивление или как, когато живеем сред общество, което е мнозинство да представим християнството на преден план?

Следва и въпросът за участието на Неаман в езическата култура.

- Къде е границата на отговорността в днешно време? Колко ясно е изразена границата между християнската общност и

подобни носители на власт и до каква степен би следвало те да бъдат подпомагани?

Моделът Мардохей и Естир

Мардохей е бил за известно време на власт.

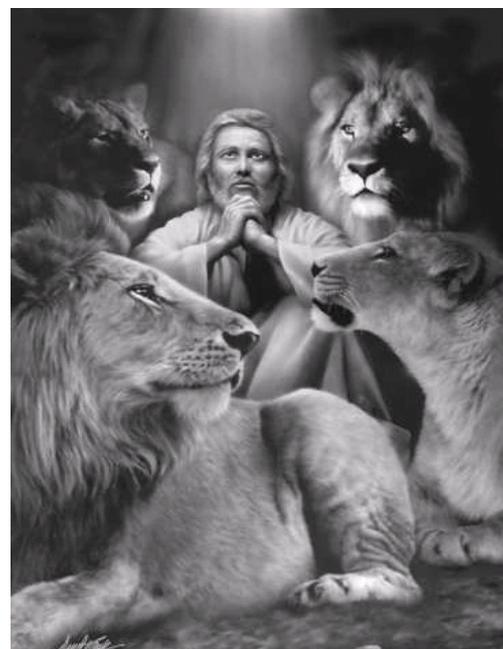
Книгата Естир подчертава, че някога е имал власт, а понякога не я е притежавал. Най-важното обаче е, че той се е придържал към принципното ръководство.

Този начин на ръководство да положиш всичко в Божиите ръце довежда до мощна промяна и спасение. От решаващо значение е факта, че Бог стори така, че царят да вземе предвид предишната дължност на Мардохей и да разгледа делата му като заслуга.

Това е типично за Бога, когато Той гледа настоящето, Той мисли за миналото и за бъдещето.

Патриархалния модел

Някои култури на този свят напомнят за старозаветните патриархални системи, отколкото на западните демокрации.

Пророческия модел

Съществуват епохи, когато църквата излиза срещу злото със собствени сили. Много християни считат днес, че в света трябва да се борим със собствени средства - това включва дори участие в политиката. Готов ли е Бог-Отец да включи Христос в едно директно участие в политиката?

Необходимо ли е всичко това да се провери много внимателно.

Моделът Данаил

Сред християнските водачи Неемия се зачита повече от Данаил. Данаил е един от най-важните примери от Библията. Той бе поставен на власт в едно критично време на преход на Вавилонското царство. Той е известен сред невярващите с ефективната си работа, а сред вярващите с крайното си поведение.

Данаил е най-добрия случай за изследване на факта, как един християнин може да носи отговорност сред невярващите.

Данаил бе преследван защото не пожела да се поклони на езическите богове и така държанието му провокира враговете, които всъщност бяха забравили истинския Бог.

В рова на лъвовете Данаил показа, същата картина на вярата. По отношение на културата в която той живееше, не се отличаваше от вавилонската култура, затова противниците му потърсиха разликите в личния му живот, където

той съвсем открито спазваше религията си.

Данаил притежаваше невероятна вяра в Господа, той обаче остана обвързан към обстановката, в която живееше. Този модел е златна мина и за да се достигне до скъпоценното е необходимо само леко да се разкрие горната повърхност.

Новозаветните учения

Сам Исус ни демонстрира учение за употреба на власт. И оня, който като християнин желае да упражнява власт трябва да признае, че има още един стил за това, а именно да „служува“

С Божията помощ трябва да демонстрира неотделимата природа на духа, а от друга страна факта, че е гост и така без видима разлика да интегрира управлението в собствената си култура.

Христос и Павел подчертават, че легитимната, цивилната и църковната власт идват от Бога и са отговорни пред Него.

Това е едно предизвикателство за християнина, тъй като властта, която идва от Бога се корумпира и плодът ѝ е онова, което Бог мрази. И във връзка с този контекст, ако властта

попадне в ръцете на новороден християнин се очаква той да не служи на това паднало царство.

Как християните служат на това, което е „станало“, а не на онова, което „не е станало“. Точно това е проблема на християните намиращи се на ръководни постове.

Предизвикателства във време на падение

Времето в което живеем не прави изключение.

- светът преживява тежка икономическа катастрофа. Алчността и страха подтикват хората към решения касаещи личните, търговските и международните отношения;

- втората предпоставка е нарастването на религиозния екстремизъм и фундаментализъм. Особено провокиращ е ислямският фундаментализъм, използващ всяка минута, за да провокира мира и надеждата на враговете си. Радикално фундаментални движения се наблюдават и сред хиндуистите и будистите, а също и сред юдеите.

Друг проблем е разширяващата се пропасть между богатите и бедните. Предизвикателството се състои във взаимното

уважение, вяра, комуникация, надминаваща граници.

- същите прегради стоят и пред културата

- особена бариера е постмодернизма.

Водещи структури в църквата

През вековете това е бил сек-

тор, който се е повлиял от разбитата култура. Понякога ние не отразяваме Христа толкова силно колкото бихме могли да сторим това.

Когато църквата пожелае да издигне глас и да се вмъкне в светските работи, тогава бива гледани под лупа. Защото как да ни вярват хората, когато проблемите, които искаме да решим в обществото не са решени в църквата ни?

Необходимо е църквата да обърне внимание на собствените си ръководни структури, като при това съблюдава връзката между упълномощаване и отговорност. Църквата е ключът към страха от Бога и към реформите идващи от сърцето на Бога.

Повечето църкви и организации вярват на църквите и носещите отговорност. Нашите структури представляват човешки старания.

Форми на култ

Сигурен съм, че повечето християни ще се съгласят със строгостта на методите и средствата на нашето служение.

Преди години една група направи експериментално изследване на отделни въпроси, които поставиха много загадки сред силно харизматичните членове и семейства. Тази група демонстрира колко силно и завладяващо харизматичните форми на служение изпълват живота на тези християни. Тази група посочи, че точно този начин на харизматично служение е пречка за много невярващи и особен проблем за новоповярвали. Тогава, когато истински търсим Господа, когато в нашето общество всичко бе скъпо и мило, когато всеки искаше да из-

пълни Христовата воля, тогава това изследване и търсене на ученици е по-важно от формите и структурите на служение.

Десет години по-късно видяхме колко е трудно да променим дори песнарките си.

По отношение на начина на ръководене ние имаме работа с хора, които са християни, но използват дадената им власт в определен контекст.

В днешно време ще може ли Данаил да завземе подобен пост?

Необходимо е да насърчаваме нашите водачи, нека те се движат с достойнство и непринудено в двора на Навуходоносор. Необходимо е да ги насърчаваме да се чувстват свободни в тази ситуация, за да могат да трансформират силата на Духа да достигат невярващите, да ги обичаме като вярващи.

По отношение на реформата в ръководството е необходимо да вземем хората там където са. Необходимо е да бъдем прагматични и всичко, което се казва и се прави да преминава през филтъра на милостта.

Лично аз съм израснал в Св. Божия църква, от където идват и моите родители. Когато пораснах започнах духовна работа. Обслужвах църкви от 200 до 1000 души. След като бях пастор 18 години ме помолиха да поема международната работа. По същото това време Св. Божия църква започна истински да търси Бога, започна период на самоизпитване, на покаяние, конфликти, разделения, отказ от основните истини на вярата. Остатък от църквата преживял първата фаза на преобразуване прие милостта на Исуса, Божието триединство, обясни отказа си от Мойсеевия закон, посочи мястото, което

братята и сестрите трябва да заемат в мисията.

Могели от настоящето

Бог се открива мощно

- Той притежава всичката власт и я гарява мощно

- Той ни гарява всичко необходимо да достигнем целта

- Той прилага мощта си така, че в човека да расте доброто!

- Бог предоставя мощта си, за да помага на по-слабите.

Бог се открива и ни казва, че можем да разчитаме на Него.

- Обещанието за спасение е увереността, че смъртта няма власт над нас

- Упълномощаването чрез Бога ни задължава да носим отговорността

- Оня, който упражнява власт трябва да знае, че последната институция е Бог.

Заклучение:

Все повече се убеждавам, че Христос изпраща послание до своята невеста.

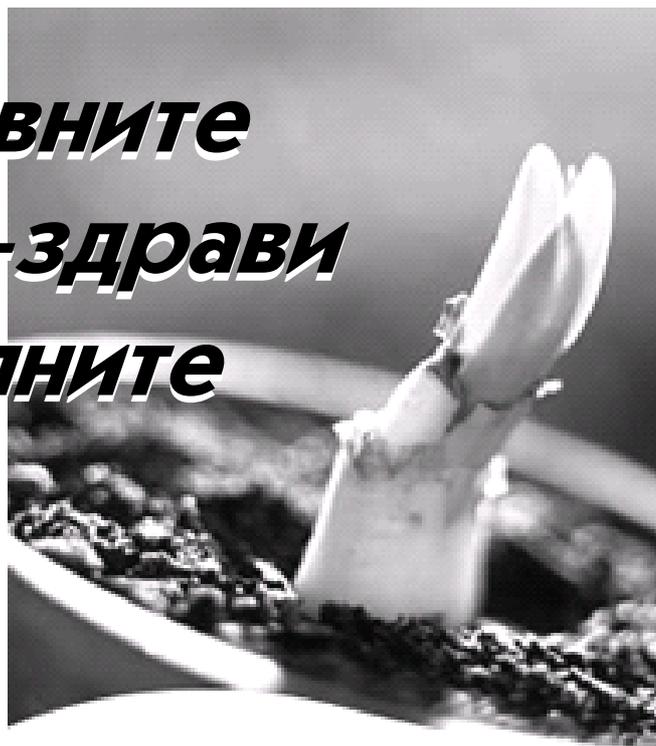
До известна степен това послание, този вик е до онези, които имат уши и дух, за да чуят поканата да бъдат умните девизи (Матей 25).

Необходимо е да подчертая, че трансформацията, преобразуването на църквата започва на индивидуално равнище.

Реформата в ръководството започва при вече новородени, трансформирани християни и придобиването на власт се упражняват в една легитимна форма.

Призоваваме всички да изпитат мисленето си в църква, в района, в международен аспект, за да можем всички ние да бъдем сол и светлина в този свят. □

Консервативните църкви са по-здрави от либералните

В последно време много църкви в това число и църковните водачи стават все по-либерални, като смятат, че по този начин ще задържат членовете и симпатизантите си или поне че съхранят интереса им към духовната проблематика. Реалността е противна на логиката - казват изследователите на това явление и доказват защо църквите, които изискват от членовете си да поддържат определени доктринални вярвания и морал растат и остават силни.

А определящите се като либерални - с по-ниски очаквания, както по отношение на доктриналните учения, така и на поведението - западат.

Някои обясняват явлението либерални църкви чрез икономическата теория за „рационалния избор“. Според нея индивидите действат като „рационални деятели“, които вземат решения въз основа на своя интерес. С други думи хората се присъединяват към консервативните църкви защото вярват, че това е в техен най-голям интерес.

Либералната част от протестантизма страда от проблема на „авантаджиите“, хора с ниско и средно ниво на посвещение, които не биха платили високата цена изискваща се от консервативната църква.

Това отслабва църквата, докато строгостта в изискванията по отношение на доктрината и поведението увеличава посвещението повдига нивото на участие и дава възможност на групата да предложи повече полза на настоящи и бъдещи членове.

Но защо членовете на консервативните църкви са готови да не са в тон с масовата култура - и според социолозите плащат висока цена?

Тук теорията на рационалния избор влиза в пряк сблъсък с вярата.

Това е така, защото консервативните църкви

са готови да платят висока социална цена за своята вяра именно защото приемат, че Евангелието е истината.

Истинските християни познават нещо по-добро от задоволството на тази земя.

Истинското удовлетворение ще е възможно само в новия свят и перспективата фокусирана върху вечността.

Най-важният фактор, който прави църквата силна е наличието на задоволяващо учение засягащо крайната цел и съдба на човечеството.

Главната черта на вярващите в либералните църкви се изразява в това, че те отхвърлят претенциите на своята вяра за единствената истинска религия. Няма завладяваща истина, няма „добри вести“ за прогласяване и малцина от тях споделят възгледите си с приятели и познати.

У всеки човек е заложена потребност от източник на сила, по-голяма от неговата собствена, която да прокара границите между доброто и злото и да отправя предупредителни сигнали при опасност от прекрочването им. Това е равностойно на животоспасяващ ориентир.

Когато една църква е достатъчно принципна, когато достатъчно вярно и несмекчено представя ясните Божии изисквания към хората, тя печели тяхното уважение, защото живеещите в света чувстват своя дефицит и едно църковно общество със светски характер не може да им предложи решение на собствения им проблем. Вместо това една форма на живот отделен от Бога се заменя с друга форма на такъв.

Но духовното напрежение остава, не се отваря вратата за навлизането на Божията сила.

Това, от което целият свят се нуждае днес е нещо различно от вече твърде познатото - от ширещата се духовна разруха и поквара. Хората преситени и отвратили се от нея търсят образци на чистота и вярност и са склонни да възприемат по-високи изисквания към самите себе си, защото се нуждаят от себеуважение.

Не е ли време да разберем как можем да им бъдем полезни?

Не е ли време да се изправим пред огледалото на Божието Слово и да си отговорим на въпроса защо Исус привличаше с такава сила една голяма част от слушателите си? Време е да разберем, че компромисите не само отделят нас самите от Бога, но и затрудняват пътя на другите в обкръжението ни, които го търсят.

Божие доверие В НАС

Скоро видях един възрастен мъж да се разхожда с немската си овчарка. Той държеше кучето на каишка и вървеше спокойно. Но малко след това кучето захана каишката и започна леко да я дърпа. Изглеждаше така, все едно кучето иска да каже на стопанина си: „Съвсем спокойно можеш да ме пуснеш.

Аз ще си нося каишката.“ И наистина, човека развърза каишката и кучето я захана. Двамата продължиха разходката си.

Наблюдавах двамата „разхождащи се“, но те свиха по една странична уличка и ги изгубих от погледа си.

Тази приятелска връзка между кучето и човека някак ме докосна и така от мисъл на мисъл се замислих над отношенията ни с Исус Христос. Той желае да ни води и напътства в житейския ни път. Но не желае да го следваме по принуда или от страх, а защото Му имаме пълно доверие. И ние можем да Му подкажем: „Господи, аз желая да вървя по Твоя път. Довери ми се!“

В наши ръце е това, до каква степен Господ може да ни има доверие. Нека не отавяме света да отвлочи вниманието ни, но да се замислим върху целта, към ко-

ято Господ Исус ще ни заведе, ако пожелаем!

Тази цел е самият ТОЙ. Той желае ние да прекараме вечността с Него. Бог ни обича. В Неговите очи ние сме Негови синове и дъщери: „Аз ще ви приема и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери“ (2. Кор. 6:18). Той желае да Го следваме с цяло сърце.

Разбира се, че не можем да сравним отношенията между Бога и човека с тези на възрастния мъж и кучето му. И въпреки това съществува един аспект, който можем да научим от горе споменатата двойка: Доверие във водителството на нашия Господ. И доверие на Господа в нас.

Как стоят нещата при нас? При ежедневните ни разходки с Бога успяваме ли да Му покажем: „Следвам те не по принуда, а поради силното желание на сърцето ми“?

Нека се замислим върху това...

БОЖИЯТА ВЕЧНОСТ

Понятието вечност се простира като висока планинска верига по протежение на цялата Библия и заема обемисто място в християнската мисъл. Ако отхвърляхме това понятие би било въобще невъзможно да мислим като пророците и апостолите - толкова изпълнени бяха те с жадуваните мечти на вечността.

Тъй като думата „вечен“ се използва понякога от свещените писатели със значение на нещо, което е повече от „продължителен“, някои спорят, че понятието за безкрайно съществуване не е било в умовете на писателите, които са използвали тази дума, а богословите са го прибавили по-късно. Разбира се това е сериозна грешка и няма никакво основание в сериозната богословска наука.

Идеята за безкрайността е за Божието царство това, което е въглеродът

за царството на природата. Както въглеродът присъства навсякъде и е съществен елемент във всяка жива материя, подси-гурявайки всеки живот с енергия, така понятието за вечността е нужно, за да осмисля всяка християнска доктрина.

„Преди да се родят планините, и да си дал съществуване на земята и вселената, от века и до века Ти си Бог.“ (Псалом 90:2)

Разумът поглежда назад във времето, докато мъглявото минало изчезне, после се обръща към бъдещето, докато мисълта и въображението рухнат от изтощение; а Бог е и на двете крайности без да бъде повлиян от която и да е било от тях.

Времето отбелязва началото на съществуването на творенията и тъй като Бог никога не е имал начало на съществуването, не може да се приложи към Него. „Започна“ е временна дума и не може да

има лично значение за Всевишния, Който обитава във вечността. Тъй като Бог живее във вечното сега, той няма минало и бъдеще. Когато в писанията се появяват временни думи, те се отнасят до нашето време. Когато четирите жи-ви същества викат ден и нощ:

„Свят, свят, свят е Господ Бог Всемогъщият, Който бе и Който е, и Който ще бъде“. (Откровение 4:8)

Те отъждествяват Бога с протичането на създадения живот с познатите Му три времена. Но тъй като Бог е несътворен, Той не се влияе от тази последователност на взаимно свързани промени, които ние наричаме време.

Бог обитава във вечността, но времето обитава в Бога. Той е преживял нашето „бъдеще“ и нашето „минало“.

Нека си представим лист хартия, който е разстлан безкрайно. Това ще бъде вечността. Върху тази хартия да очертаем къса линия, която представлява времето. Както линията започва и свършва върху тази безкрайна площ така и времето е започнало в Бога и ще свърши в Него.

Не е трудно да се схване, че Бог се появява едновременно в началото и в края на времето, но е много трудно да се проумее, че Той се появява едновременно в началото и в края на времето. Ние познаваме времето благодарение на последователност от събития. То е начинът според който проследяваме последователните промени във вселената. Промените не стават изведнъж, а последователно - едно след друго - точно това отношение на „след“ към „преди“ ни дава идея за времето.

Ние чакаме слънцето да се измести от изток на запад или часовниковите стрелки да обиколят циферблатите на часовника, но Бог не е принуден да чака така. За Него всичко, което ще стане е вече станало.

Ето защо Бог може да каже:

„Помнете предишните неща от древността; защото Аз съм Бог, и няма друг; аз съм Бог, и няма подобен на Мене, който от началото изявявам края, и от древните времена нестанахте още неща, и казвам: Намерението Ми ще устои, и ще извърша всичко що Ми е угодно“

(Исаия 46:9-10).

Той вижда края и началото с един поглед.

Защото безкрайната продължителност, която е самата вечност, съдържа всяка последовател-

ност и всичко, което ни изглежда, че спазва някаква последователност не съществува след Твоето понятие, което е вечността.

Мойсей написа, когато бе на преклонна възраст:

„Господи, Ти си бил нам обиталище из род в род“ (Псалом 90:1).

Мойсей се моли: *„Научи ни така да броим дните си щото да си придобием мъдро сърце“.* (Псалом 90:12)

Ние, които живеем в тази напрегната епоха трябва да размишляваме за живота си и за дните си често пред Бога. Ние сме създадени за вечността, както сме създадени и за времето и като отговорни и нравствени същества трябва да разгледаме и двете.

„Той е направил всяко нещо хубаво на времето му; положил е и вечността в тяхното сърце, без обаче да може човек да издири отначало до край делото, което е направил Бог“. (Екл. 3:11)

Тук той показва едновременно славата и нещастията на хората. Бог ни е направил от „тестото“ на вечността, за нас е едновременно слава и пророчество - слава, която предстои да бъде реализирана и пророчество, което предстои да бъде изпълнено.

Необходимо е да се обърне внимание на Божият образ в човека. Белезите на божествения образ са били толкова забулени от греха, че не могат да се открият лесно.

Не е ли разумно да вярваме, че един от белезите може да бъде неутолимата жажда на човека за безсмъртие?

Образа на Бога шепне във всеки човек за вечна надежда; навсякъде той ще продължава да съществува, човек обаче не може да се радва понеже светлината, която просветлява всеки човек безпокои неговата съвест и го плаши с доказателствата за неговата вина и свидетелстване за идната смърт.

Затова човек бива притискан между надеждата и страха. Точно тук се явява истината за християнското благовестие:

„...а, която сега откри чрез явлението на нашия Спасител Христос Исус, Който унищожи смъртта и осия живот и безсмъртие чрез благовестието“ (2. Тим. 1:10)

Христос дойде от вечността във времето, за да ни избави от смъртта. Там горе животът е вечен, огрян от Божия лик.

**Тъгата обръща поглед назад, страхът се озърта,
а вярата гледа нагоре.**

Неизвестен автор

**Приятелѣ са онези рядко срещани хора,
които ни питат как сме и проявяват търпение
да изслушат отговора ни.**

Ед Кънингам

Човек без търпение е като лампа без масло.

Андрес Сеговис

**Бог ни е обещал „меко приземяване“,
но не и „комфортно пътуване“ през живота ни.**

Неизвестен автор

Без Твореца творението бързо се изтощава.

Волфганг Дик